

Ismerni valakit. Számomra mit jelent ez?

Ha ismerem valakit, többnyire tudom, mire számíthatok. Nem okoz meglepetést, ha azt hozza, amit vártam, legyen az negatív vagy pozitív végkicsengésű. („*Hogyan is várhattam mást tőled!*” vagy „*Igen, tudtam, hogy benned megbízhatok!*”) Megpróbálok kitörni egy negatív képből, ami esetleg kialakult rólam, vagy engedem, hogy higgyen rólam mindenki azt, amit akar? „*Elkések, mert úgyis tudják, hogy el szoktam késni.*” „*Nem írom meg még, majd valamikor máskor, biztos van valami kiskapu, a határidőket csak ki lehet tolni.*” „*Nem vállalom el, mert valaki úgyis elvállalja majd.*” „*Nem mondok semmit biztosra, mert akkor az utolsó pillanatban is változtathatok!*” Jézus szétfeszítette a kereteket, amelyeket a zsidó kultúra akart ráhúzni.

Mi a helyzet akkor, ha nem ismerem valakit? Megérzések vagy előítéletek alapján rangsoroljuk őt, vagy egyáltalán figyelembe se vesszük, mert a szívünk telve van jobb esetben más emberekkel, rosszabb esetben saját magunkkal.

Ismeretlen helyről egy apró ajándéknak sokszor jobban örülünk, mint az ismert személytől kapottnak. Miért lehet ez? Meg szoktam-e lepni apró kedvességgel, előzékenységgel a számomra ismeretleneket?

A zsidó főpapok vártak valamit. Mert volt egy elképzelésük a Megváltó eljövételéről. A kisember meg vacillált, hogy most mi a helyes? Engedik beszélni nyilvánosan? Akkor most ő az, vagy mi van? Most lehet lelkesedni, vagy nem? Lesz-e forradalom vagy nem? Én engedem-e, hogy mások okoskodó véleménye befolyásoljon?

Várunk valamit az Élettől, és ha nem úgy kapjuk, ahogyan azt fantáziánk kiszínezte, akkor már depresszióba esünk és elégedetlenkedünk?

Ismerni önmagamat. Ismerem önmagamat? Tudom, mire vagyok képes a Bokorért?

Fabatka közösség